

* * *

ԱԼԵՔՍԱՆԴՐ ԾԱՏՈՒՐԵԱՆԻ

Օրեր են գալիս, և օրեր զընում,
Մեզ միշտ բերելով ցաւեր նորանոր.
Եւ նա է կեանքի յարատե կըռում
Անվախ մարտնչում, որպէս քաջ զինուոր,

Ով ջերմ յոյսերով սիրաւ բոլբոջած՝
Ուխտել է լինել մշակ աշխարհի.
Ապրել—սուրբ գործի հերոս անձնուրաց,
Մեռնել—մարտիրոս սուրբ զազափարի...

1894 թ. 20 մարտի. Մոսկւա,
